

[Johan Asmussen.]

skal komme fra det arbejde, der gøres, og lyse ud af den måde, hvorpå det gøres.

Mens jeg er ved dette, vil jeg lige berøre et par ting, der måske befinder sig på grænsen imellem det ydre og det indre, og som har noget at gøre med mødedisciplinen. Der findes i forretningsordenens § 29, stk. 2, en bestemmelse, der siger, at finder formanden et medlems ytringer utilbørlige, kan han kalde vedkommende til orden. Efter min mening burde der stå: bør han kalde vedkommende til orden. Sådan er det i det norske stortings forretningsorden § 33, og sådan er det i andre parlamenters forretningsorden. Jeg mener — og jeg har jo selv oplevet det — at der forekommer, heldigvis sjældent, men der forekommer utilbørligheder, som ikke bliver påtalt, og det forekommer, at der smutter en glose ud med tilføjelsen: ja, jeg ved jo godt, at det må jeg ikke sige, men . . . o. s. v. Det er endda forekommet for ikke så længe siden, at det samme er sket inden for den samme tale i løbet af relativt få minutter. Jeg mener, at tingets værdighed i en sådan situation kræver, at også det bliver påtalt, om ikke straks når det sker, så i hvert fald når talen er sluttet.

Det andet punkt i denne forbindelse drejer sig om roen i salen. Der står ikke noget sted i forretningsordenen, at der skal være ro i salen, eller at formanden skal påtale, når der ikke er ro i salen. Grunden til, at det ikke står der, er formentlig den, at det er en selvfølge. Men efter min mening varetages denne selvfølgelige pligt med så megen hensyntagen og liberalitet fra den højtærede formands side, at det er overdrevet. Efter min mening er det en utilbørlighed ikke blot over for taleren, men også over for de tilhørere, som måtte have ulejlighet sig herhen, og som derfor må antages gerne at ville høre noget af, hvad der foregår, at der snakkes så meget, så højt og så længe, at det er vanskeligt at koncentrere sig om, hvad der bliver sagt fra talesstolen, og det kan på grund af dårlig akustik o. s. v. ofte være vanskeligt nok i forvejen.

I virkeligheden bør der overhovedet ikke være tale om anden form for samtale end hviskende bemærkninger fra den ene stol til den anden eller med en, der står imellem stolene og bøjer sig ned over de siddende.

Den uskik, som hersker med, at man står op i klynger i mellemgangene og snakker højt i lange perioder, er efter min mening så utilbørlig, at jeg vil håbe, at kravet om varetagelse af tingets værdighed må give sig udtryk ikke mindst på dette område. Inden jeg går over til de større punkter, er der et par ting, jeg yderligere vil nævne. Der kommer jo nu til at stå i forretningsordenen, at vi skal have en ugeplan. Det er såre godt — for nye medlemmer har det vist været betragtet som en selvfølge — men jeg synes endda, at det ville være svært rart, hvis vi fik den noget tidligere. Det har flere gange været berørt, og jeg har heller ikke selv kunnet lade være med nogle gange at kritisere, at når vi får store, vanskeligt tilgængelige lovforslag, ofte med forudgående betænkninger, som skal studeres, er det i virkeligheden lidet ansvarligt at forlange, at man skal kunne behandle dette stof med ganske få dages varsel — fra en onsdag, torsdag eller fredag i den ene uge til tirsdag eller onsdag i den næste. Der burde være mulighed for også på dette område at få indført en langtidsplanlægning — med alle mulige forbehold naturligvis. Det burde være muligt, at man fik et varsel flere uger i forvejen, så vidt det overhovedet kan gøres, når der er store og vanskelige ting under opsejling.

Så er der et spørgsmål i forbindelse med § 17 om behandlingen af andre selvstændige forslag. Det er tanken nu, at disse forslag skal behandles efter reglerne for første og tredje behandling, dog sådan, at forslag til folketingets beslutning, der kommer som indstillinger fra udvalg, skal gå efter reglerne for anden og tredje behandling. Jeg henstiller, at man overvejer, om ikke den sidste regel burde gælde for alle forslag til beslutning. Jeg synes i virkeligheden, det er noget betænkeligt, at forslag til beslutning fra regeringen eller fra medlemmer ikke den første gang, de er til behandling, kan blive behandlet efter reglerne for anden behandling, sådan at man altså allerede dér kan gå i enkeltheder. Jeg kan ikke rigtig se, at der er nogen grund til, at reglerne skulle være forskellige for forslag til beslutning.

Jeg kommer så til det, der af den højtærede formand vist har fået overskriften „koncentration af forhandlingerne“. Jeg er i allerhøjeste grad tilhænger af, at forhand-